

1.

VŮBEC ŽÁDNÉ JÍDLO

Že odvezeme nějaké krámy na Vyžlovku, nosíme je k autu.

„Už je tu všechno?“ ptá se moje žena.

„Asi jo,“ říkám, „akorát, že tohle není naše auto.“

„Jak to poznáš? Ty si pamatuješ číslo?“

Hodně jsem poslouchával hudbu. Jednu dobu jsem měl tuner, zesilovač, ekvalizér, dvojkazeták, gramofon s tangenciálním ramínkem, CD přehrávač a velké repráky na zdech, všechno Sony a z Tuze-xu. Pak nějaké stěhování, děti, zastarávání a nakonec z toho na Vyžlovce zbyla taková ta plastová hrouda, které, když to dobře dopadne, se otevře víčko a ona pak nějaké CD přechraptí. Teď to taky dobře dopadlo, víčko se otevřelo, jenže mezi těmi hejblátky je nacpaná nožička od panenky. Když jsem tu nožičku vyndal, vypadlo toho víc. A já bych tak chtěl něco poslouchat.

Před časem jsem si koupil přes internet pyžamo. Pánské pyžamo. Tak pánské, že víc pánské snad být ani nemůže. Přesto mě ta firma začala krmit podprsenkami. Také komplety podprsenky a kalhotek a samozřejmě i samotnými kalhotkami.

Ve filmu *Sedm statečných* je scéna, kdy před pistolníkem Leem lezou po stole tři mouchy. Lee švihne rukou a pak se podívá do dlaně. Má tam mouchy jen dvě, třetí uletěla, a pistolník Lee je proto smutný. Jsem na tom teď ještě hůř. Byly jen dvě, nechytl jsem ani jednu a shodil si brejle.

Bais venku studovala nějakou vosu nebo včelu. Dostala žihadlo, a alergická reakce taková, že vypadala jako mládě hrocha a na veterinární pohotovosti v Českém Brodě ji skoro čtyři hodiny dávali dohromady. Z toho dvě hodiny jsem u ní seděl na zemi a držel její přední tlapku, aby ji neohnula a neskřípla si kanylu s kapačkou.

Muže v mém věku obvykle souží chlípnost, ale já jsem ve všem vždycky o trochu dál. Mne už souží spíš chcíplost.

Jak mám rád nejenom pastely a pastelky, ale i tužky a sbírám je, tak už mám pár různých souprav.

Když si koupím kazetu, ve které je dvanáct tužek nebo pastelek, připadá mi to sociálně přijatelné, když si koupím kazetu, ve které je jich čtyřia dvacet, připadám si už trochu marnotratně. Teď jsem ale na netu narazil na „Kabinet Koh-i-nooru“. Skříň s jedenácti šuplaty, každé šuple plné něčeho jiného, celkem přes tisíc kusů různých pastelů, tužek, pastelek a uhlů. Naprosto nesmyslná záležitost, protože to nikdo k ničemu nemůže potřebovat, ale nádherná. Trochu mi to sebralo sběratelské sebevědomí.

Nahlédnut v mezigeneračních souvislostech není význam vzdělání úplně jednoznačný. Když někdo hodně vydělává peníze, má hodně peněz. Když se někdo hodně učí cizí jazyky, umí hodně cizích jazyků. A když pak oba natáhnou brka, tak po tom prvním zbyde hodně peněz, po tom druhým několik slovníků a konverzačních příruček. Naštěstí ale ani jedno z toho není můj případ.

Tak mě na Vyžlovce zas nechali samotného. Lednice plná ovoce a zeleniny, ale vůbec žádné jídlo.

2.

Haše

Když jsem byl malý, byl jsem slaboučké nedochůdče, nikdo nevěděl, co se mnou, a tak mě asi v pěti letech poslali do dětské ozdravovny do Kynžvartu. V ozdravovně děti chodily na čerstvý vzduch, tam dostaly hlad a pak hezky jedly. Já ale hlad nedostával, tím jsem narušoval průběh ozdravování, a proto mě tam asi moc rádi neměli.

Jednou v sobotu jsme byli celé odpoledne venku a těšili se, že večer, protože byla ta sobota, bude biograf. To se v jídelně srazily židličky k sobě do několika řad, za ně se srazily stoly, na těch mohli sedět ti největší kluci a mezi ně se posta-

vila promítačka, která promítala na plátno, co se věšelo na protější zeď. Jenže já zas nedostal hlad a k večeři byla haše.

Dělal jsem, co jsem mohl, ale haše mi z talíře vůbec neubývala. Všechny ostatní děti už dojedly a čekalo se jen na mne. Křečovitě jsem svíral lžíci, ale prostě mi to nešlo, haše mi kynula v puse. Spíš jsem se dusil, než jedl.

Děti začaly být neklidné, ale hlavní vychovatelka prohlásila, že dokud Třeštík nedojí, biograf nebude. Po nějaké době připustila, že už se mohou srovnat židličky do řad, ale Třeštík musí dojíst. Můj stoleček odšoupli před zeď s plátnem a vyrovnali židličky. Já se bál a zoufale snažil, ale haše bylo pořád stejně. Děti se posadily do řad na židličky, koukaly a pokřikovaly na mne. Pak se jedna vychovatelka posadila proti mně a říkala: „Já se teď chvíli nebudu koukat, ale až se zas podívám, budeš to mít sněžený!“ Nevím jak jí, ale mně bylo jasné, že to mít sněžené nebudu. Že to nejde, že je to nad moje síly, ať se bojím sebevíc. Nekoukala se asi třikrát a pak to vzdala.

Nakonec dala hlavní vychovatelka pokyn, ať se zhasne a začne promítat, ale mne nechali sedět u stolku před zdí. Stín mé hlavy zasahoval do obrazu filmu, protože jsem seděl příliš blízko a překážel.